

HAVANK

SPAANSE PEPERS

dick

Over het boek

‘Don Jaime heeft meer dan gegronde redenen, positieve bewijzen zelfs, om te geloven in ’t bestaan van een uitgebreide en merkwaardig goed georganiseerde spionagedienst, hier op Mallorca.’ De Schaduw zweeg een ogenblik en stak omslachtig een sigaar op. ‘Hij vermoedt zelfs het bestaan van meer dan één dienst, vechtend als twee honden om een been en als twee duivels om een ziel. En hij heeft,’ besloot de Schaduw, met groot vertoon van al dan niet oprechte bescheidenheid, ‘om mijn eh discrete medewerking gevraagd.’

De detectiveromans van wijlen Havank, waarvan de oudste uit de jaren dertig stammen, worden met de regelmaat van een klok herdrukt en gelden dan ook terecht als klassieken van het genre, die iedereen gelezen moet hebben. In zijn eerste boeken – *Het mysterie van St. Eustache* en *Het spookslot aan de Loire* – sloot Havank zich nog angstvallig aan bij de toen heersende ‘orthodoxe’ traditie, gevestigd door Edgar Wallace en, in Nederland, door een pionier als Ivans, maar in zijn latere romans kreeg de humor van zijn persoonlijke taalgebruik hoe langer hoe meer de overhand. Na Havanks dood werden de door hem nagelaten manuscripten voltooid door Pieter Terpstra. Onverdeeld geprezen door pers en publiek om zijn inlevingsvermogen in het hoogst merkwaardige zielenleven van de Schaduw heeft Terpstra nadien jaar in jaar uit nieuwe avonturen van de Schaduw het licht doen zien.

Over de auteur

Henricus Fredericus (Hans) van der Kallen had al vroeg de ambitie schrijver te worden. In 1935 werd zijn droom bewaarheid toen hij bij uitgeverij AW Bruna & Zn. de succesauteur Ivans opvolgde. Van der Kallen nam hierbij het pseudoniem Havank (H van K) aan. Hij zou voor Bruna dertig zeer populaire misdaadromans schrijven, meestal met als hoofdpersoon Charles C.M. Carlier, alias de Schaduw. De detectives van Havank zijn verschenen in de bekende Zwarte Beertjes-reeks en uitgegeven met boekomslagen getekend door Dick Bruna. In totaal zijn er meer dan tien miljoen exemplaren van zijn boeken verkocht, van zes boeken werd een hoorspelbewerking gemaakt. Op 22 juni 1964 overleed Havank.

Van dezelfde auteur

Het mysterie van St. Eustache
Het raadsel van de drie gestalten
Het spookslot aan de Loire
Het probleem van de twee hulzen
De man uit de verte
De N.V. Meteor
Er klopt iets niet
Vier vreemde vrienden
Hoofden op hol
Polka mazurka
De Schaduw grijpt in
De Cycloop
De Schaduw contra de drie dartele doodgravers
De Schaduw is terug
Lijk halfstok
In memoriam de Schaduw
De versierde bedstee
"Schaduw ... waarom?"
De weduwe in de wilgen
Deurwaardersdelirium
Het geheim van de zevende sleutel
De verkavelde bruidegom
De zwarte Pontifex
Havank-omnibus
Circus Mikkenie
Dodemans dollars
De Schaduw & Co
Vier Schaduwen en één Spook
Caviaar en cocaïne

Colofon

© 1954, 1975 by A.W. Bruna & Zoon, Utrecht/Antwerpen

All rights reserved

Omslag

Dick Bruna

ISBN 90 229 0402 4

ISBN e-book 978 90 449 6212 3

De spanningsnieuwsbrief

Wilt u op de hoogte blijven van alle nieuwe spannende boeken van A.W. Bruna Uitgevers, dé thrilleruitgever van Nederland?

Geeft u zich dan op voor onze spanningsnieuwsbrief via onze website www.awbruna.nl

Havank

Spaanse pepers

A.W. Bruna Uitgevers B.V., Utrecht

1

Manon, de jonge vrouw en avontuurlijke vriendin van commissaris Bruno Silvère, zat te zonnen in een bonte dekstoel op een breed en weid terras onder de felle Spaanse zon. Zij zat er tevens te worstelen met de Spaanse grammatica, en met het hebzuchtigste aller werkwoorden.

‘Hebben... tener,’ studeerde Manon plichtmatig. ‘Tengo, ik heb. Tienes, jij hebt. Tiene, hij heeft. Usted tiene, U hebt. Tenemos, wij hebben. Maar hoe,’ verzuchtte Manon na de zoveelste matte poging om het nu eens uit het hoofd op te zeggen, ‘vertel je in ’t Spaans dat wij er vanmiddag feitelijk zo helemaal geen zin in hebben?’

De warme Spaanse zon van de late lente-middag was al evenmin een stimulans tot ijverige studie als, bijvoorbeeld, de nawerking van het uitbundig genoten Spaanse middagmaal, of ‘ei almuerzo’, van bonte vissen en scherpe sausen, begeleid door malse witte wijn. En verder was daar, om de aandacht af te leiden, de daverend bonte kleurenpracht van het Spaanse landschap rondom haar heen.

Manon legde het geleerde boek neer en zuchtte, van louter welbehagen overigens en allerminst van uitputting na grimmige grammaticale studie. Zij zette haar donkere zonnebril af en keek opnieuw om zich heen, naar een landschap van groene heuvels en naar een zee van indigo en smaragd, naar bloem en blad van de felste schakering, en naar de eindeloze horizon waar traag een schip dreef, en naar de beboste ruggen van de hoge landtongen die, de ene achter de andere, ver vooruitdrongen in de blauwe Baai van Palma de Mallorca.

‘El Paradiso,’ zei Manon, hardop en sentimenteel.

Dit uitzicht, besliste zij, het uitzicht op het terras van de Spaanse villa ‘Las Golondrinas’ versloeg zelfs het toch allerminst armoe-dig of minne uitzicht van de Provençaalse villa die het historische eigendom is van Monsieur Charles C. M. Carlier.

‘Las Golondrinas’ ligt een kilometer of acht ten westen van Palma, de hoofdstad van het arcadische eiland Mallorca, een veertig meter hoger dan de Middellandse Zee en ver genoeg van de kronkelende kustweg om er geen hinder te hebben van het opgewekt heen en weer stotterende min of meer elektrische trammetje, noch van het dag en nacht voorbij snorrende benzine-verkeer.

Een klimmende weg van kiezel en leem brengt de al dan niet schuchtere, al dan niet genode bezoeker in enkele minuten van die kronkelende kustweg af naar een hoog en dubbel hek. Het openen van dat hek zet meteen de luide rinkeltinkel van een koperen bel in werking, welk gerinkeltinkel dan, met voorbeeldige onpartijdigheid, de komst verkondigt van vriend zowel als vijand, van welkome gast zowel als van onwelkome ellendeling, een en ander zonder de minste discriminatie, van godsdienst of ras, van huidskleur of politieke kleur, van beroep of roeping. Het is dus een wel zeer vooruitstrevende bel!

Inmiddels echter staat het hoge ijzeren hek nodend open. Een laan met aan weerskanten de lage stoere zuilen van palmen, met al hun armen welkom wuivend in de wind, eindigt op het punt waar, scherp haaks rechts, een brede trap begint. Die hoge marmeren trap van vierentwintig treden voert dan, tussen de laaiende purperen pracht van uitbundig bloeiende bougainville door, naar een terras dat ruim dertig bij dertig meter beslaat, met in het midden een put, versierd met fraai Spaans smeedwerk.

Het huis zelf, dat kleiner is dan het lijkt, doet om deze of gene reden denken aan het Petit Trianon van Versailles, bezit slechts één verdieping en is gebouwd in de vorm van een L. Het korte been van die L is uitgebouwd over het terras, bevat de huiskamer cum eetkamer, heeft geen verdieping, in tegenstelling tot de rest, en het platte dak ervan, geplaveid en met een balustrade omringd, vormt een kleiner terras dan het lagere, maar heeft van de twee het beste want hoogste uitzicht over de baai.

Elke kamer van de verdieping geeft verder, via glazen tuindeu-

ren, toegang tot nòg een terras, op gelijke hoogte als de kamer zelf, maar aan de achterkant van het huis. Met zijn peperbomen en mimosa, zijn geraniums en klimrozen, is het feitelijk eerder een tuin dan een terras. Bovendien een terras dat op het noorden ligt, en hoog ommuurd, zodat het er zelfs in het heetst van de zomer altijd koel is.

En dan voert een eveneens met bloemen versierde trap weer naar omlaag, langs de zijkant van het huis, en daarmee terug naar het terras waar Manon nog steeds in die bonte dekstoel ligt te zonnen.

Manon keek op haar horloge, zag dat het tegen vieren liep, en begon zich af te vragen hoelang het nog zou kunnen duren eer echtgenoot Commissaris Bruno Silvère eindelijk weer eens kwam opdagen, al dan niet gevolgd door de Schaduw en diens Gezellen, zoals Aranea Forster en Harro Vance.

Laatstgenoemde was feitelijk hun aller gastheer. Hij was korte tijd na dat 'Avontuur in Circus Mikkenie' naar Mallorca getrokken, had al spoedig besloten zich er te vestigen en tot dat doel de Villa 'Las Golondrinas' gehuurd. En zijn geestdriftige brieven over het land en het klimaat, over de charme en gastvrijheid van de bevolking, hadden weldra Manon en Silvère zowel als de Schaduw en Aranea verleid tot een bezoek aan Mallorca en tot een, naar de gastheer hartelijk hoopte, zo lang en uitgerekt mogelijk verblijf in de villa 'Las Golondrinas'.

En precies een week geleden was het gezelschap op een zonnige ochtend in de haven van Palma geland, via Barcelona, na een nachtelijke zeereis die de Schaduw de gastheer onmiddellijk in de gruwzaamste termen was gaan beschrijven.

'Torenhoge golven!' en 'Gapende afgronden!' en 'Hongerige Zwarte watermuisen!' en 'Zelfs doorgezouten zeelui huiverden!...'

De drie anderen echter, Manon en Aranea en Silvère, beschreven de overtocht als 'Rustig' en als 'Een zee zo glad als een spiegel'. Die eerste week hadden zij het 'Eiland der Dromen' in alle richtingen doorkruist, per auto en te voet, op ezeltjes en in grap-

pige treintjes, meestal met Harro Vance tot gids, soms echter ook onder leiding van een zekere Michel Plogoff, een vrij recente kennis en vriend van Harro Vance.

Kort na het ontbijt waren Aranea en Silvère naar Palma gereden, samen met Harro Vance, voor een bezoek aan de kathedraal en aan enkele andere plaatselijke curiosa. Manon echter had er ditmaal de voorkeur aan gegeven rustig thuis te blijven. Misschien omdat het trio van plan was later in de middag naar de 'Corrida' te gaan, naar het Stieregevecht, of misschien omdat zij niet van kathedralen hield?

De laatste vraag is afkomstig van de Schaduw, die evenwel zèlf ook niet van de partij was. Al zeer grimmig vroeg in de ochtend, dat wil dan zeggen zo tegen een uur of tien, was hij er alleen en éénpersoons op uitgetrokken, want hij had 'belangrijke zaken aan 't hoofd!' Hij had gisteren immers gehoord, louter toevallig natuurlijk, dat zijn oude vriend, Don Jaime, momenteel op Mallorca vertoefde. Hij had die Don Jaime, vertelde hij tijdens het ontbijt, voor het eerst ontmoet op een Internationaal Politiecongres, in Rome, enkele jaren geleden, en later meer dan eens met hem mogen samenwerken, in affaires waarbij Spaans-Franse belangen betrokken geweest waren. Hij had er niet bij verteld wát voor affaires. Hij vertelde er echter wèl bij dat 'Mijn Geachte Vriend Don Jaime' iets heel erg hoogs was, in Madrid in een of ander Ministerie, in de 'Seguridad' — maar liet in het duister wát hij daarmee precies bedoelde. Minder duister was het echter dat de Schaduw nogal prat scheen te gaan op die vriendschap, en mogelijk had hij daartoe meer dan één gegronde reden.

'En nu ik toevallig hoor,' had de Schaduw gezegd, opstaande van de ontbijttafel, 'dat Mijn Vriend Don Jaime momenteel in Palma vertoeft, wil ik natúúrlijk de kans niet verzuimen...'

En met een hele hoop bombarie, gewichtig en geheimzinnig gedoe, was Monsieur Charles C. M. Carlier de Schaduw, dra na het ontbijt, per taxi vertrokken in de richting van Palma de Mallorca.

En verder is het natuurlijk altijd mogelijk dat Monsieur Charles

C. M. Carlier de Schaduw al lánq geweten had dat ‘Mijn vriend Don Jaime’ momenteel in Palma vertoefde. Mogelijk wist hij zelfs heel precies waaròm. En misschien ook was juist dát ten-slotte de beweegreden die hem, in uiterste instantie, naar Mallorca gebracht had...

In de villa ‘Las Golondrinas’ was alles stil en in rust, op een klok na die één enkele hoge zilveren noot sloeg. Half-vijf. De siësta, onaantastbare traditie van dit half-tropische klimaat, was eindelijk voorbij. Getiktak van hoge hielen op plavuizen, in de keuken. En dan gezang, van Carmen Conchita, die het fornuis opstookt voor de thee die straks ongetwijfeld gevraagd zal worden.

Carmen Conchita is een Andalusische, en bij feestelijke gelegenheden bedient zij aan tafel in de bonte glorie van haar nationaal kostuum, bij extra-feestelijke gelegenheden daarin geassisteerd door haar verloofde, Pedro, dan eveneens in Andalusisch kostuum. En kan zij koken?! Carmen Conchita kán koken! Spijzen, waarvoor zelfs de Goden en Heldinnen uit ’s Schaduws Walhalla de neus niet zullen optrekken. En dus is het ietwat duister waarom Vance haar de ‘Camera Obscura’ noemt, in plaats van Carmen Conchita, wat toch zo oneindig veel plezanter klinkt.

Het gezang zweeg. Het getiktak van de hoge hielen overkruiste het terras, in de richting van Manon, en Carmen Conchita vroeg of Madame thee wenste te gebruiken?...

‘Si,’ zei Manon in vloeiend Spaans. ‘Si... si... si!’

En ergens in de verte knalde een schot, onmiddellijk gevolgd door een tweede. Jachtgeweren, concludeerde Manon, zich herinnerend dat Vance haar verteld had dat er, in de bosrijke heuvels achter de huizenzoom langs de kust, veel gejaagd werd. Opnieuw een schot, ook ditmaal onmiddellijk gevolgd door een tweede. En dan in de verte de daverende knal van een ontploffing. De steengroeve aan de andere kant van de heuvelrug, besliste Manon, en Carmen Conchita bracht de thee.

Ook het smalle strand aan de voet van de kustrotsen waarop

de villa gelegen is, toonde sporen van uit de siësta terugkerend leven. Manon vatte de kijker van de tafel naast haar en richtte op het strand. Een bijzonder dikke meneer, met genoeg snorren voor vier normale gezichten, en middellijs gehuld in een weerzinwekkend geringe hoeveelheid bikini, begaf zich te water, of liep, nauwkeuriger uitgebeeld, van stapel. Hij zwom een veertig meter zeewaarts, wentelde zich dan om en dreef op zijn rug.

Het moest een machtig lollige sport zijn, overwoog zij, hem per boot te achtervolgen en dan te harpoeneren. En juist op dat moment verscheen in het gezichtsveld van haar kijker een witte boot. Een witte zeilboot met blinkend wit tuig.

Voorin lag een meisje, blond als gebleekt koren, ruggelings in een stapel kleurige kussens, de handen samengevouwen achter het hoofd, de benen gestrekt naar de mast. Zij was gekleed in een witte trui en een witte pantalon, maar om haar middel een fel rode gordel. De blonde jongeman aan het roer was eveneens helemaal in het wit, maar met een blauwe zeilpet op. En mogelijk had hij weleens eerder gezeild! Maar váák zeker niet! En hij had kennelijk moeilijkheden met de navigatie.

‘Ah!...’ zei Manon. ‘Michel Plogoff!’

Een plotselinge windvlaag smakte hard in de zeilen, en de ranke boot caprioleerde een dolle capriool. Het blonde meisje schoot driftig overeind, en na een korte woordenwisseling met haar partner ruilden zij hun plaatsen. En het blonde meisje had inderdaad kennelijk wel ereis eerder gezeild! Zij reed de boot als een geboren ruiters lastig paard. Scherp zette zij koers, zeewaarts, en dan met gracielijk wijde bocht naar een eiland op enige afstand van de rotsige kust.

Het was feitelijk weinig meer dan een hoog uit het water oprijzende rug, met op het hoogste en uiterste punt ervan een bouwsel. Mogelijk een wachttoren uit de tijd van de Saracenen. Aan de landwaartse kant, vlak ervoor, een nog kleiner eiland, lager en vlakker. En tussen die twee eilanden verdween de witte zeilboot, met het korenblonde meisje en de door haar van het roer verjaagde jongeman.

Ongehinderd en ongeharpoeneerd dreef de Bikini Walrus terug naar het strand. Maar inmiddels had Manon de kijker neergelegd, want de rinkelinkelende bel kondigde bezoek aan. Een taxi naderde door de palmenlaan, en Manon stond nieuwsgierig op. Zij leunde over de balustrade, en de taxi stopte bij de trap van vierentwintig treden. Uit de taxi stapte Monsieur Charles C. M. Carlier de Schaduw, van Interpol en Sûreté Nationale — en Manon glimlachte.

De Schaduw, hoezeer en in hoeveel opzichten ook veranderd sedert hun eerste kennismaking, was en bleef toch in diepste wezen altijd en onveranderlijk de Tartarin de Tarascon die hij altijd was geweest, in geest en in kledij, en met al de kostelijke overdrijving van dien. Zo leek hij nu, bijvoorbeeld, nog het meest op iets uit het koloniale tijdperk, op een resident of op een gouverneur, met zijn witte tropenpak en witte tropenhelm. De chauffeur van de taxi zei iets vriendelijks, in het Mallorquins, en de Schaduw antwoordde iets deftigs, in zijn deftigste Castiliaans, en de chauffeur grinnikte. De taxi rammelde weer weg en het hek viel weer dicht, en de Schaduw, tropenhelm op het hoofd, beklom de marmeren treden tussen al dat uitbundig purper van de bougainville aan weerskanten van de trap.

‘Ah, hallo!.. Manon!’

‘Hallo!... Schaduw!’

‘En helemaal alleen?’ vroeg hij, terwijl hij naast haar ging zitten.

‘En de anderen?’

‘Stieren aan ’t vechten,’ zei Manon. ‘Naar de Toros, naar de Corrida en naar de kathedraal, en dus zal ’t nog wel even duren eer ze thuiskomen. En jij?..’

‘Een niet onverdienstelijke dag,’ zei de Schaduw. ‘Een zelfs gans niet onverdienstelijke dag!’ Hij zette zijn dwaze tropenhelm af en schopte hem onder de tafel. ‘Wij hebben, bijvoorbeeld, weer enig Spaans geleerd en verder voortreffelijk Spaans gegeten. In het restaurant van Hôtel Jaime II en daar genoten van een merkwaardige, mij tot dusver helaas onbekende, rode wijn! Een vorstelijke robijn onder de wijnen. Wel een van de edelste gehe-

meltestrelers in mijn lange ervaring ooit ontmoet.’ Hij zuchtte. ‘Vóór-treffelijk!’

‘En die vriend van je, die Don Jaime, geloof ik?’ vroeg Manon. ‘Toch minstens ook, eh... merkwaardig, hoop ik?’

De Schaduw keek haar aan.

‘Yep,’ zei hij, na een moment van aarzeling. ‘Een uitmuntend gastheer. En een kenner! Een kenner van edele spijs en edele wijn! En een onderhoudend causeur tevens.’ Hij scheen een ogenblik als in gedachten verloren. ‘En een merkwaárdig gesprek was ’t in elk geval! Hoogst merkwaardig zelfs, want...’ Maar de rest verdronk in het oorverdovend tumult van een eskadron vliegtuigen dat op geringe hoogte overvloedig, komend uit de richting van de zee en koersend naar Palma, twaalf vier-motorige monsters, met de witte ster van de U.S.A.

‘Een jaar geleden,’ zei de Schaduw, toen het donderend lawaai weggestorven was, ‘zelfs zes maanden geleden, had niet één enkel van die luchtmonsters hier kunnen landen, maar vandaag aan de dag is er ruimschoots plaats voor een hele vloot van die knapen.’ ‘Ah?’ zei Manon. ‘Waar ergens?’

‘Daar ergens,’ zei de Schaduw, duimend in de richting van Palma. ‘Op die nieuwe Amerikaanse basis in aanbouw. Een indrukwekkend stuk werk. Geweldige banen en zo, en een hele ondergrondse stad. Tunnels en magazijnen, werkplaatsen en reservoirs, en fortificaties!...’ Hij knikte peinzend. ‘Een luchtbasis en een vesting, Manon, die een mens te denken geeft!’ Na een ogenblik voor het aansteken van een sigaret, voegde hij eraan toe: ‘Ik heb er een paar uur zoekgebracht, samen met Don Jaime en enkele van zijn assistenten. Die basis, dat vliegveld, is of wordt een machtig geval inderdaad! Daarom is ’t meteen een machtige kopzorg voor bepaalde instanties in Madrid, als je ziet wat ik bedoel. Voor mijn vriend Don Jaime, bijvoorbeeld.’

Manon fronste.

‘Waarom?’

‘Waarom?’ De Schaduw keek haar verbaasd aan. ‘Ligt dat niet nogal voor de hand? Gebruik even je fantasie, Manon, en je

nuchter verstand. Gibraltar, Malta, Mallorca! Wat een strategische driehoek! Een driehoek, Chérie, die een groot deel van de Middellandse Zee, Noord-Afrika en Zuid-Europa bestrijken kan! Wil je dat even voor ogen houden? En om nu in de termen van militaire manoeuvres te spreken... Gesteld, deze strategisch zo belangrijke driehoek, met Palma tot top, is in handen van de 'Blauwen' om 't zo maar te noemen. Wel, denk je niet dat de tegenpartij, de 'Witten' bijvoorbeeld, dan allemachtig nieuwsgierig is naar het Hoe en Wat, en machtig veel belang stelt in, bijvoorbeeld, foto's of blauwdrukken, of zelfs in foto-kopieën van blauwdrukken en plannen, kortom, in elke inlichting die helpen kan om een zuiver beeld te krijgen van de hele positie?...' Manon knikte.

'En dus bereid er prinselijk voor te betalen, wil je zeggen?'

'Ja,' zei de Schaduw, 'dat wou ik maar zeggen...'

Hij zweeg even toen Carmen Conchita kwam vragen of de Sefior soms ook thee wenste te gebruiken, maar de Sefior zei nee en muchas gracias en bestelde liever cerveza, waarop Carmen Conchita hem een fles koud bier bracht en de Señor opnieuw muchas gracias betuigde.

'Ja,' hervatte de Schaduw, nadat Carmen Conchita weer in het huis verdwenen was, 'dat wou ik inderdaad maar zeggen. Waar stroop is, my dear, komen vliegen. Met andere woorden, waar een militaire basis van het hoogste belang in aanbouw is, Manon, kun je de nodige geheime agenten en spionnen verwachten, agenten en spionnen van de eventuele tegenpartij, natuurlijk, maar zeker ook,' besloot hij glimlachend, 'van je eventuele bondgenoten.'

Manon keek hem peinzend aan, zwijgend.

'Wel?...' vroeg hij eindelijk.

'Zeg eens eerlijk, Schaduw,' zei Manon, knipogend. 'Jij wist natuurlijk heel precies, lang voordat wij naar Mallorca gingen, dat die Don Jaime hier was, en... waaròm!'

De Schaduw glimlachte.

'Don Jaime,' zei hij, een direct antwoord omzeilend, 'heeft meer

dan gegronde redenen, positieve bewijzen zelfs, om te geloven in 't bestaan van een uitgebreide en merkwaardig goed georganiseerde spionagedienst, hier op Mallorca.' De Schaduw zweeg een ogenblik en stak omslachtig een sigaar op. 'Hij vermoedt zelfs het bestaan van meer dan én dienst, vechtend als twee honden om een been en als twee duivels om een ziel. En hij heeft,' besloot de Schaduw, met groot vertoon van al dan niet oprechte bescheidenheid, 'om mijn, eh... discrete medewerking gevraagd.' 'Eer jij de kans kreeg,' zei Manon spottend, 'hem ongevraagd je on-discrete medewerking op de hals te schuiven?' Zij knipoogde, en dan begon zij te lachen. 'Je zou de Schaduw niet zijn, Monsieur Charles C. M. Carlier, als je je zò'n Kluif van Avontuur liet ontgaan, wat!...'

En juist op dat moment, eer de Schaduw een passend antwoord bij elkaar had, knotste een vuistdikke kei, zorgvuldig gemikt en zorgvuldig geworpen, over de muur aan die kant van het terras, midden op de tafel, pal tussen Manon en de Schaduw, pal tussen het bier en de thee.

Bier en thee spatten in het rond en Carmen Conchita spatte gillend de keuken uit, met monden vol Madre de Dios, en de Schaduw sprong na een seconde verbijstering driftig overeind, en vrijwel meteen zat hij schrijlings op de muur.